

1: Lawine!

‘Alex! Kom binnen, jongen. Er is nog zo veel werk te doen.’

Halo de tovenaars riep me vanuit de alpenhut. Ik zat buiten op een houten bank voor me uit te staren. Het was lente, maar hier, hoog in de Alpen, was het nog koud en lag de bevroren sneeuw meters dik op de weiden.

‘Alex! Kom binnen, jongen! Werken... de hele dag! Lezen, schrijven, lezen, schrijven, lezen, schrijven...’

Nu was het niet de tovenaars die ik hoorde. Het was Ludo de Wolpertinger die Halo nadeed. Hij sprong hoog

boven de sneeuwlaag uit en dook er meters verderop weer in. Een paar tellen lang was hij verdwenen en ik probeerde te raden waar hij opnieuw op zou duiken.

Hoe kon die kleine Wolpertinger zich zo snel door de bevroren sneeuwmassa bewegen? Het was me een raadsel. Maar hoe goed je een Wolpertinger ook kent, je komt steeds weer voor verrassingen te staan. Honderd meter verwijderd van de plek waar hij was weggedoken, kwam hij met zwaaiende armen weer tevoorschijn. Op zijn grote Wolpertingervoeten gleed hij naar beneden en even later was hij opnieuw in de sneeuw gesprongen.

Ik had zo ingespannen naar Ludo zitten kijken, dat ik niet eens had gemerkt dat Halo naast me was komen zitten. Hij was naar buiten gekomen en had de deur van de hut weer gesloten om de warmte van de open haard niet te laten ontsnappen.

‘Je hebt wel wat rust verdiend, jongen,’ zei hij. ‘Moet je die Wolpertinger toch eens zien. Hij graaft zijn gangen sneller dan een vogel kan vliegen. Kijk! Daar heb je hem weer...’

Als een vuurpijl vloog Ludo door de lucht. Hij maakte een salto en als een blauwe flits suisde hij weer naar beneden.

‘Ludo heeft gezegd dat er geen sneeuw meer ligt in de dalen,’ zei ik. ‘Nu zullen er snel paardenbloemen groeien. Dan komen de Wolpertingers uit de Onderlanden om ze op te eten. Het zal vast mooi zijn daar beneden in het land van koning Klaver...’

‘Voorjaar in het land,’ zei Halo met een zucht, terwijl hij met zijn handen achter zijn hoofd gevouwen achterover leunde. ‘Ja, dan komen de Wolpertingers. Alleen Ludo is deze winter hier gebleven. Omdat hij jouw vriend is.’

We keken elkaar aan. De tovenaar had inktvlekken in zijn baard. Hij had wallen onder zijn ogen en diepe rimpels in zijn voorhoofd. Mijn oude kleren zaten ook onder de inktvlekken en ik wist dat ik er net zo vermoeid uitzag als hij. Gisteren nog was ik voor het avondmaal in slaap gevallen, met mijn hoofd op het toverboek waaruit ik formules had overgeschreven en de pen nog in mijn hand. Maanden achtereen had ik doorgebracht in de alpenhut. Halo had me onderwezen. Ik leerde lezen en schrijven en hij zei steeds dat ik een goede leerling was. Ik begreep niet wat er precies in het toverboek stond, want de geheimzinnige tekens leken niet op de letters van het alfabet.

's Avonds deed Halo me voor hoe je moest toveren, maar meestal was ik dan al te moe om ...